

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.12

**ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ**

Добрий ранок!

НОВИНИ

 №12
(213),
1 – 8
КВІТНЯ
2010 р.

Четверговий випуск

Ціна 1,00 грн.

 Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. **Б. Паскаль**

З життя державної еліти: мисливське князівство Януковича

На півночі Київської області, виїжджаючи із забутого Богом села Сухолуччя, є мисливський заповідник площею 30 тисяч гектарів. Це - улюблене місце дозвілля нинішнього президента Віктора Януковича.

Ав самому центрі Європи є держава Ліхтенштейн площею 16 тисяч гектарів - це рай для оптимізації податків та створення фірм на підставних осіб. Ще є держава Великобританія, звідки чомусь вирішили проінвестувати 65 мільйонів гривень у фірму з міста Бровари, яка займається облаштуванням мисливського господарства пана Януковича.

В цілому ж все це - паутиння з приховування справжніх власників та намірів, у якому намагалася розібратися "Українська правда".

"Зелений туризм" для Януковича

Дніпровсько-Тетерівське лісомисливське господарство - це закрита територія. Всередині розташовано декілька хуторів. Сторонні туди не допускаються, а місцеві мають спеціальну перепустку для проїзду всередину. Головна людина у Сухолуччі - це Віктор Янукович, який віддається тут своїй пристрасті полювання.

Хоча територія вважається державною, але це лише формальність. Про реальний стан справ свідчить те, що лісомисливське господарство площею 30 тисяч гектарів охороняє фірма "Делліт" - приватна фірма з Донецька, пов'язана з сином Януковича, яка також береже спокій його батька у "Межигір'ї".

(Продовження на 2 с.)

"Напрямок реформ": як знайти тумбочку

Нещодавно один з видних регіоналів Борис Колесников заявив, що "якщо уряд не піде на реформи, то це буде самогубством. Розуміння цього є і в президента, і в прем'єра".

Було б добре, якби це було саме так. Між тим, президент Янукович щойно поставив завдання Комітету з економічних реформ підготувати не пізніше ніж упродовж 60 днів проект програми економічних реформ. Цим підтвердивши очевидний факт - після чотирьох років Януковича на чолі уряду та серії виборчих кампаній у регіоналів не існує такого плану. Очевидно, для його підготовки досі не знаходилося 60 днів.

Микола Азаров заявив, що його уряд проведитиме реформи тоді, "коли суспільство буде до них готове". На сьогодні виділяються чотири напрями таких "реформ".

Перший з них - спроба знизити ціни на газ. Мета шляхетна. Однак, при цьому уряд "за ціною не стоїть". В обґрунтуванні наміру задачі газотранспортної системи уряд вдається до цитування опитувань громадської думки маловідомих соціологічних фірм.

Протягом тривалого часу Партія регіонів вимагала референдуму щодо вступу до НАТО, однак нині без жодного референдуму намагається вирішити, можливо, це більш важливе питання.

Задача газотранспортної системи, збудованої поколіннями українського народу, є не питанням цього уряду, тим більше, з його сумнівною легітимністю. Це питання усього народу.

Українські переговірники в діалозі з Росією виглядають як аборигени, що за

брякальця вимінюють золото і власну країну. Опозиція, до речі, мала б домагатися референдуму.

Інший член уряду Володимир Семиноженко пішов далі, говорячи про необхідність входження України до "союзної держави" з Росією і Білоруссю.

Про діяльність "союзної держави" останніми роками відомо переважно з перебігу конфлікту між білоруським і російським керівництвом.

Щойно білоруський президент Олександр Лукашенко заявив: "Все, що ми сьогодні робимо, спрямоване на забезпечення нашої держави та збереження її незалежності, це є найважливішою проблемою, яка сьогодні вирішується".

Природно, ми розуміємо, що бути сьогодні Білою Руссю не так просто, незалежність не так просто дається, але ми повинні зробити все, щоб зберегти свою державу...

Білоруси шукатимуть щастя там, де до них нормально ставляться, приймають, поважають, де платять гідно. Думаю, ви розумієте, про що йде мова... Народ заслужив, щоб мати на цій планеті свій шматок землі...

Необхідно, щоб наші діти й онуки потім не дорікали нам, що ми не зберегли і не передали їм у спадок цю землю. От проста логіка нинішніх подій".

По суті агітація за будь-яку "союзну державу", тим більше з боку посадовчої особи, означає заклик до порушення суверенітету України, що має дуже однозначне визначення в українському законодавстві.

Другий напрямок реформ "уряду тушок" полягає в спробах отримати позички, зокрема черговий транш на 5 мільярдів доларів від МВФ. Після того, як Янукович левову частину своєї виборчої кампанії збудував на критиці боргової політики уряду Тимошенко, це виглядає особливо показово.

Тоді регіонали у відповідь на запитання, де вони знайдуть гроші на соціальні стандарти, з гумором відповіли, що "в тумбочці". Виявилось, що "тумбочка" зводиться до намірів обмежити соціальні видатки. По суті, це означає перекладення хиб державного управління, результатів корупції та наслідків реформ на населення.

Зокрема, уряд вирішив розглянути можливість знизити дефіцит Пенсійного фонду шляхом збільшення пенсійного віку для військовослужбовців та жінок. Можливо тому, що в нинішньому керівництві обмаль і тих, і інших.

Крім цього пропонується вивчити можливість введення обмежень на виплату пенсії працюючим пенсіонерам і на максимальну пенсію, припинення виплат дострокових пенсій до досягнення пенсійного віку, а також заморожування спеціальних та пільгових пенсій, які нараховуються з держбюджету.

Регіонали, що торік виступали за негайне підвищення соціальних стандартів, тепер перенесли підвищення на кілька місяців. Чи є гарантія, що знову не перенесуть? І що це будуть за стандарти в нових інфляційних умовах?

При цьому влада наважується говорити, що вона порушує Конституцію, щоб "нагодувати людей". Забуваючи, що це люди годують її, і досить жирно.

Усі ці заходи приправляються обіцянками про 50 мільйонів громадян України у 2020 році та про входження України до двадцятки найрозвиненіших країн протягом найближчих десяти років.

Демографи стверджують, що отримати 50 мільйонів обіцянках Януковичем громадян України до 2020 року можна виключно за рахунок кількох мільйонів іноземних прибульців.

Якщо нині в Західній Європі ВВП на душу населення в кілька разів більший, ніж в Україні, то щоб її наздогнати, розвиваючись навіть у кілька разів швидшими темпами, потрібно буде до 100 років. Але ми вже цього не перевіримо, як і Янукович з Азаровим.

Нещодавно Віктор Янукович обіцяв наздогнати Росію. Яка сама під впливом реалій кризи вже відмовилася від амбітної цілі наздогнати Португалію та подвоїти ВВП з 2003 до 2011.

Президент Янукович створив спеціальний антикорупційний комітет. При цьому ледь не кожен другий міністр "уряду тушок" у свій час фігурував у корупційних скандалах. Не кажучи про те, що на реформаторів у цій команді "професіоналів" з досвідом "занепаду совка" й розподілу народної власності, схожі зазедве пару чоловік.

По суті, реформаторами сьогодні виступають ті, хто протягом десяти років на вищих посадах не робили видимих спроб реформування. І значно мірою тому країна нині й перебуває там, де перебуває.

Нарешті, четвертий напрям "реформ" - гуманітарна сфера. Обіцянки регіоналів розділити особисті погляди нового міністра освіти Дмитра Табачника і його професійну діяльність виявилися лише обіцянками.

"Реформи" у гуманітарній сфері просуваються найдалі й звелися, насамперед, до відновлення внутрішніх екзаменів у вишах. Це, по суті, повертає повномасштабне хабарництво у процес вступу під гаслом автономізації ВНЗ.

Тим часом, за даними фонду "Демократичні ініціативи", 78% абітурієнтів оцінює незалежне оцінювання як ефективний засіб боротьби з корупцією, а 72% їх батьків довіряють ЗНО як ефективному способу справедливого відбору до вищих навчальних закладів.

Протягом останніх років чимало вступників отримали особистий досвід здобуття безплатної вищої освіти - без хабара і "телефонного права".

Крім створення "піраміди" хабарів, ця "реформа" досягатиме не менш суспільнонебезпечної мети. Адже надаватимуться переваги менш здібним і більш корумпованим абітурієнтам, таким чином, деморалізують потенціал українська еліта на самому етапі її зародження, створюватимуться умови для вступу волонтеристськи визначених осіб.

Кожного року в життя вступають нові покоління українців. Автори цих "гуманітарних реформ" прагнуть принизити їх до зрозумілого для себе рівня. Усе це, безумовно, знижуватиме ефективність Української держави.

Новий міністр освіти Дмитро Табачник взявся ретранслювати на молоде покоління українців свої оригінальні історичні погляди,

зобов'язавшись самотужки вичитувати всі підручники з історії.

Як виходить з натяків Дмитра Табачника, він має намір вписати в підручники, що Степан Бандера співпрацював з фашистами, хоча навіть посол Польщі цей факт заперечує.

Крім того, Табачник назвав "брехнею" те, що на Західній Україні в XIX столітті був менший національний тиск на українців, ніж на Східній.

Навряд чи підручник, затверджений Табачником, зможе пояснити, чому сотні українських діячів із Наддніпрянщини, яких за українську діяльність ув'язнювали чи засилали в Росії, починаючи від Грушевського й Антоновича, могли відкрито працювати на Галичині.

Масоване видання "виправлених" підручників під приводом того, що старі "заважкі" для дітей має на меті максимально зацементувати національні комплекси меншовартості, які руйнуються кожним новим поколінням українців.

Тепер з молоді, за старими імперськими лекцями, намагатимуться зробити покручив, що зневажають власну країну та її шлях до свободи, привити віруси байдужості, корупції та зради. По суті, це є продовженням політики культурного геноциду українців і фіксацією результатів фізичного геноциду.

Причому все відбувається на тлі реальних політичних репресій нової влади, тобто переслідування студентів-учасників "анти-Табачної" кампанії за їхні політичні погляди, та захоплення владою штрейкбрехерства.

Тож, "гуманітарні реформи" нової влади пішли значно далі, ніж решта реформ, де ще й програма не готова, і законопроекти не написані.

Більш ніж красномовною ілюстрацією ситуації, в якій опинилася країна, є кримінальна статистика. За даними міліції за січень-лютий цього року (тобто виборча кампанія і її підсумки) в Україні злочинність виросла на 20% порівняно з минулим роком.

Як відомо, під час Помаранчевої революції в Києві, за даними тієї ж міліції, злочинність знизилася на третину, попри те, що в столиці постійно перебували на кілька сотень тисяч людей більше, ніж звичай.

Країні, безумовно, потрібні реформи. Не менше їй потрібні реформатори, які мають хист, позитивний ринковий досвід, щеплення від клептоманії і хоч трохи любові до країни.

**Олександр Палій, політолог,
кандидат політичних наук
pravda.com.ua**

З життя державної еліти: мисливське князівство Януковича

(Закінчення. Поч. на 1 с.)

У 2007 році Янукович, будучи прем'єр-міністром, ініціював приховану від громадськості операцію по відчуженню частини земель мисливського комплексу.

Спочатку уряд ухвалив постанову про передачу цілісного майнового комплексу Дніпровсько-Тетерівського лісомисливського господарства до сфери відання Державного комітету лісового господарства.

Далі підпорядкований уряду Держліс передав приватній фірмі двадцять земельних наділів загальною площею 17,5 гектарів на кращих ділянках державного лісомисливського господарства. Без конкурсу та інших тендерних формальностей.

Новим власником території стало зареєстроване в Броварах підприємство ТОВ "Дом Лесника", яке за документами отримало ділянки для ведення особистого селянського господарства.

Ав 2009 році губернатор Київської області Віра Ульянченко зробила Януковичу послугу, після якої призначення її чоловіка заступником міністра освіти виглядає вже не так аномально.

Своїми розпорядженнями Ульянченко змінила цільове призначення 20 земельних ділянок - із земель сільськогосподарського призначення на землі промисловості. Як сказано в документі, "для будівництва та обслуговування готельно-ресторанного комплексу".

Також на посаді губернатора Ульянченко санкціонувала будівництво нової дороги в лісомисливському господарстві за 25 мільйонів бюджетних коштів - яка нікому, окрім Януковича, потрібна не була.

Зрештою у власності "Дом Лесника" виявилось 17,5 гектарів землі прямо всередині території лісомисливського господарства, сполучених з цивілізацією високоякісною магістраллю.

"Українській правді" вдалося дізнатися про справжні наміри загадкових власників землі в Сухо-

луччі, ознайомившись з "Містобудівним обґрунтуванням будівництва готельно-ресторанного комплексу ТОВ "Дом Лесника".

Отже, забудова на території "мисливського господарства Януковича" буде вестися на трьох ділянках.

Основний об'єкт планується збудувати на березі Київського моря. Там буде зведено гостювий будинок - він же готель-ресторан - капличку, пристань та пляж площею пів гектара.

На іншій ділянці буде збудовано пташник, вольєр площею тисяча квадратних метрів (!) і альтанку. На третій - знову гостювий будинок (готель-ресторан), сауна, альтанку, барбекю.

Більша частина цих об'єктів уже стоїть у Сухолуччі. При чому зроблено це всупереч закону "Про екологічну експертизу". А вже "готель-ресторан" на території лісомисливського господарства уже тривалий час як збудовано, а громадське обговорення будівництва відбулося тільки тиждень тому, 22 березня.

У процесі підготовки "Дом Лесника" отримав висновок державної сан-епідеміологічної експертизи Міністерства, що виглядає немов зущення над реальним станом речей.

"На даний час за своїм містобудівним потенціалом територія (Дніпровсько-Тетерівського лісомисливського господарства) використовується не в повній мірі. Рекреаційні властивості оточуючого середовища та позитивні природно-кліматичні умови обумовлюють розвиток об'єктів зеленого туризму, культурно-побутового обслуговування населення, готелів".

Згадка про "зелений туризм" особливо цінна, якщо розуміти, що мова йде про облаштування інфраструктури для полювання Януковича. Зокрема, під егідою "готельно-ресторанного комплексу" буде зведено масток, в якому він міг би

зупинитися на полюванні, прийняти сауну та обговорити мисливські подвиги. А вже за прямим призначенням як "готель" і "ресторан" цей комплекс функціонувати не зможе, тому що розташований всередині закритої території.

Британський "інвестор" у мисливське господарство Януковича

У ході розслідування "Українській правді" також вдалося отримати доступ до статуту ТОВ "Дом Лесника". Раніше засновниками цієї фірми значилися двоє фізичних осіб - Павло Литовченко та Олександр Юрченко. Вони обоє проходять у фірмах, що розтагнали між собою "Межигір'я".

Зокрема, Юрченко крім того, що працював у кінотеатрі "Зоряний", був засновником благодійного фонду "Відродження України", якому відійшло 7,6 гектарів в "Межигір'я".

А Литовченко не просто числиться у фірмах Олександра Януковича - він також "акціонер" товариства з обмеженою відповідальністю "Танталіт", що відтягло 127,5 гектарів "Межигір'я".

Проте на зборах акціонерів ТОВ "Дом Лесника", що відбулися 25 травня 2009 року, затверджено новий статус фірми - з новими засновниками.

Отже, тепер, за статутом, власниками ТОВ "Дом Лесника" - а, відповідно, і всього будівництва всередині Дніпровсько-Тетерівського лісомисливського господарства - є два інші суб'єкти: громадянин України Іван Тохтамиш і британська фірма Astute Partners Ltd. Перший засновник ТОВ Дом "Лесника" - це пан на ім'я Іван Тохтамиш, що зареєстрований у місті Білогорську в Криму.

Тохтамиш "вніс" до статутного капіталу ТОВ "Дом Лесника" 1,537 мільйона гривень, що становить 2,32%.

Іван Тохтамиш добре відомий читачам розслідувань "Української

правди" про комбінації Януковича - цей пан також є директором Товариства мисливців та рибалок "Кедр", прописаного на території "Межигір'я".

Схоже, що пан Тохтамиш грає лише роль зіч-головуючого, адже засновниками "Кедру" є троє регіоналів - нинішній міністр палива та енергетики Юрій Бойко, а також два депутати Сергій Тулуб і Володимир Демішкан.

Цікавим є другий засновник ТОВ "Дом Лесника".

Це - зареєстрована у Лондоні компанія Astute Partners Ltd. У статуті ТОВ "Дом Лесника" сказано, що Astute внесла до акціонерного капіталу товариства 64,6 мільйони гривень (у дужках вказано еквівалент - 9,3 мільйона євро).

"Українську правду" зацікавило, що це за британська фірма, яка вирішила проінвестувати майже 10 мільйонів євро у спорудження готельно-ресторанного комплексу в закритому мисливському господарстві на іншому кінці Європи.

Невже лондонські денді набралися нахабства будуватися під носом в Януковича, прямо в його улюбленому місці для полювання?

Щоб дати відповіді на ці питання, "Українська правда" придбала в Британії установчі документи та звіти Astute Partners Ltd. На відміну від України, там вся ця інформація є відкритою, замовляється прямо через інтернет і коштує копійки - 1 фунт стерлінгів за документ.

Отже, компанія Astute Partners Ltd має статутний капітал в розмірі 1 фунту стерлінгів (!) та аж одного співробітника - це її директор пан Рейнард Прокш, що мешкає в карлівській державі князівство Ліхтенштейн, затиснутий між Австрією та Швейцарією.

Який інтерес пана Прокша в побудові ресторанно-готельного комплексу в Сухолуччі? Ані жодного! Рейнард Прокш - це юрист, який пропонує своє прізвище як номінального директора в інтересах анонімних власників.

Іншими словами, він - трастовий керуючий. На своєму сайті Прокш рекламує ці та інші свої сервіси - аж до оренди приватних літаків та послуг водіїв. І він ніколи без згоди клієнта не розкриє, чи ж інтереси в ТОВ "Дом Лесника" йому було доручено представляти за невелику щорічну платню.

Так і залишились загадкою, як фірма Astute Partners Ltd зі статутним капіталом в 1 фунт стерлінгів перерахувала майже 10 мільйонів євро фірмі в місті Бровари, що обживає мисливське господарство Януковича.

Зрозуміло, що жодного справжнього британського інвестора в цій схемі немає. Все це виглядає як добре спланована комбінація, коли український підпільний мільйонер заводить свої кошти під виглядом іноземних інвестицій, щоб самому не світитися - тому що прозвітувати перед податковою за такі доходи він просто не здатен.

Хто цей "інвестор" - здогадатися не складно, розуміючи, що життя всього Дніпровсько-Тетерівського лісомисливського господарства зараз підпорядковане інтересам лише однієї людини.

Історія з "Домом Лесника" один в один схожа на організацію засновників компанії "РосУкрЕнерго". Як багато хто пам'ятає, тривалий час 50% акцій значилися за австрійською фірмою "Райфайзен Інвестмент", і тільки через декілька років з'ясувалося, що Дмитро Фірташ найняв їх представляти його інтереси на анонімних засадах.

Так само і тут - кінці цієї історії з новим власником Сухолуччя ховаються у сейфах князівства Ліхтенштейн.

Сергій Лещенко

www.pravda.com

№12 (213), четвер,
1 - 8 квітня 2010 р.

ТЕЛЕ РАДІО ПЕРШЕ **НОВИНИ** 2

Передплатний індекс - 96202, передплатна ціна на один місяць - 5,68 грн.; на три місяці - 17,04 грн.; на шість місяців - 34,08 грн.; на рік - 68,16 грн. Свідчення про державну реєстрацію: серія KB № 10670 від 25.11.2005 р.

Засновник і видавець - Агентство інформації та реклами

вул. Володимира Великого, 18, Львів, 79053

тел. факс: 297 60 97, e-mail: dr_povunu@ukr.net

Реклація зберігає за собою право редагувати та скорочувати матеріали, які публікують. Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій. Матеріали, позначені «на правах реклами», публікуються на комерційних умовах. За достовірність реклами відповідальність несе рекламодавець. Передрук матеріалів - при обов'язковому посиланні на видання.

Друк: «Видавничий дім «Молода Галичина» (м. Львів, вул. Угорська, 14).

Номер підписано до друку о 21.30.

Зам. № 357. Наклад: 30000 прим.

Головний редактор - Олександр Корещ, заступники головного редактора - Олег Пендерецький, Христина Карась, технічний редактор - Богдан Богач, дизайн - Христина Хоростіль, консультанти - Назар Зазай, Роман Старший.

Філії (кореспондентські пункти): м. Київ - Оксана Клименко, м. Івано-Франківськ - Єльвіра Блінцова, м. Тернопіль - Галина Михайлова, м. Луцьк - Олександр Бігун, м. Рівне - Григорій Кремін, м. Житомир - Павло Письменний, м. Чернівці - Костянтин Журавчак.

Адміністрація: директор - Олена Сахарук, головний менеджер - Віталіна Пенягіна. Кадри: Емма Поздєєва, Тетяна Мерецька. Реклама: Христина Карась тел.: 242 54 80, факс: 297 60 97, моб.: 8 097 649 88 70.

Технічна підтримка редакції: Олександр Ренн (НВКФ «Техноекс»). Юридичне обслуговування: Віталій Рущак.

Кравчук: ідея Семиноженка загрожувє суверенітету, Янукович має пояснити

Екс-президент України Леонід Кравчук вважає, що ідея створення союзної держави з Україною, Білоруссю та Росією загрожувє Україні втратою суверенітету.

Про це він заявив в інтерв'ю газеті «День», коментуючи таку ініціативу депутата Держдуми Росії Федорова, підтриману українським віце-прем'єром Володимиром Семиноженком.

«Цю ідею обговорювали дуже серйозно», - сказав Кравчук про обговорення цієї теми в програмі «Шустер Live» на каналі «Україна».

«Найгірше, що в цій дискусії приймав безпосередню участь віце-прем'єр українського уряду - Семиноженко. І особливо хочу підкреслити: мова йшла не про союз трьох держав, а єдину союзу державу зі столицею в Києві», - наголосив перший президент України.

«Якщо припустити, що така держава може бути утворена, йдеться про повну втрату суверенітету кожної з трьох держав. Повторюю: повну втрату! По суті, йдеться про повернення навіть не до Радянського Союзу (тому що Союз - це була Федерація), а щось сильніше», - переконаний Кравчук.

Він зазначив, що Семиноженко «у цілому схвально поставився до цієї ідеї, сказавши, що її можна обговорювати», - цим самим «провокуючи» людей її підтримати.

«Не може віце-прем'єр брати участь у громадських заходах (публічно чи не публічно, письмово чи усно), не маючи повноважень уряду. І за жодних умов не може приймати участь як приватна особа», - наголосив Кравчук.

«У нас зараз цікава картина спостерігається, таке собі «роздвоєння» особистостей. Ось, кажуть, я як приватна особа думаю одне, але

як чиновник роблю зовсім інше. Якщо так підходити, то ми далеко зійдемо... Ведучи себе таким чином, влада, м'яко кажучи, дрібніє в очах людей», - зазначив він.

Екс-президент наголосив, що йдеться не про союз держав, а про єдину державу: «Мова йде саме про загрозу, замах на святая святых - суверенітет та територіальну цілісність».

Кравчук через газету закликав президента Віктора Януковича роз'яснити членам своєї команди, зокрема, в уряді, відповідальність за подібні заяви.

«Вікторе Федоровичу! Ви як гарант Конституції маєте бути ініціатором - звернутися до коаліції, що формувала уряд, і нехай її члени роз'яснять урядовцям, іншим чиновникам їхні права, обов'язки і відповідальність перед законом і державою», - звернувся він.

«Член уряду - це не просто громадянин України, він обтяжений відповідальністю, яка виписана для нього Конституцією, законами, іншими нормативними документами. І коли чиновник їх порушує, він має за це відповідати», - наголосив екс-президент.

«Звертаюся до уряду, до президента і до самого Володимира Семиноженка. Якщо те, що він казав в телевізії, - якість непорозуміння, то нехай у п'ятницю на тому ж каналі розкаже українському народові, що він мав на увазі», - заявив Кравчук.

«Якщо я буду в повному здоров'ї, я також прийду і послухаю його аргументи. Коли ж він цього не зробить і надалі робитиме натяки на можливість втрати суверенітету, ми не заспокоїмося. Я, принаймні, повірте, точно не заспокоїся», - додав він.

pravda.com.ua

Табачник скасував держіспит з української

Міністр освіти Дмитро Табачник скасував державний іспит з української мови для бакалаврів у вищій школі.

Згідно з наказом міністра, відповідні зміни вносяться до наказу Міносвіти «Про організацію вивчення гуманітарних дисциплін за вільним вибором студента». Згідно з документом, міністр ухвалив таке рішення, «враховуючи пропозиції вищих навчальних закладів та з метою оптимізації фінансових витрат вищих навчальних закладів при організації державної атестації».

pravda.com.ua

Companies House
Annual Return
363a (ef)
Annual Return
1803/2009
Company Name: ASTUTE PARTNERS LTD
Company Number: 05292775
Company Details
Period Ending: 30/03/2009
Company Type: PRIVATE COMPANY LIMITED BY SHARES
Principal Business Activities:
SIC codes: 7499
Registered Office Address:
SUITE B, 29 HARLEY STREET LONDON UNITED KINGDOM W1G 9QR
Register of Members Address:
SUITE B, 29 HARLEY STREET LONDON UNITED KINGDOM W1G 9QR
Register of Debenture Holders Address:
SUITE B, 29 HARLEY STREET LONDON UNITED KINGDOM W1G 9QR
Electronically Filed Document for Company Number: 05292775 Page: 1

Details of Officers of the Company
Director 1:
Name: MR REINHARD PROKSH Address: STORCKLERWEG 1 VAUDIZ LICHTENSTEIN FL-9400
Date of Birth: 11/04/1962 Nationality: Austrian Occupation: DIRECTOR
Share Capital
Issued Share Capital Details:
Class of Share Number of Shares Issued Aggregate Nominal value of issued Shares
ORDINARY 1 GBP1
TOTALS 1 GBP1
Full Details of Shareholders
The details below relate to individuals / corporate bodies that were shareholders as at 18/03/2009 or that had consent to be shareholders since the expiry date of the previous Annual Return
Shareholding 1:
1 ORDINARY Shares held as at 18/03/2009
Name: NOMINEE DIRECTOR LTD
Address:
Electronically Filed Document for Company Number: 05292775 Page: 2

ДЕРЖАВНИЙ КОМІТЕТ СТАТИСТИКИ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ РЕГІОНАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ СТАТИСТИКИ У м. КИЄВІ
01601, м. Київ, вул. Економічна, 4-6
тел. (044) 287-60-35, факс (044) 246-68-58, e-mail: gromstat@ukr.net.ua
26.03.2010 № 21-10/1792-3 На № від 25.03.2010
На Ваш запит надаємо витяг з Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України (ЄДРПОУ).
Станом на 15 березня 2010 року значиться:
ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ДОМ ЛЕСНИКА"
Ідентифікаційний код - 34702553; юридична особа;
Організаційно-правова форма господарювання - ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ;
Адреса - 07400, КИЇВСЬКА ОБЛ., М.БРОВАРИ, ВУЛ. КІРОВА, БУД. 90, КВ. 3;
Керівник - ТОХТАМИШ ІВАН ВАСИЛІЙОВИЧ;
Засновник - інофірма:
ПАК О В АСТУТ ПАРТНЕРС ЛТД (СПОЛУЧЕНЕ КОРОЛІВСТВО ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ, М. ЛОНДОН, ОФ. В 29, ХАРЛІ СТРТ).
Засновник - фізична особа:
ТОХТАМИШ ІВАН ВАСИЛІЙОВИЧ.
Заступник начальника Головного управління: Н.Б.Пацюк

ДЕРЖАВНИЙ КОМІТЕТ СТАТИСТИКИ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ РЕГІОНАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ СТАТИСТИКИ У м. КИЄВІ
01601, м. Київ, вул. Економічна, 4-6
тел. (044) 287-60-35, факс (044) 246-68-58, e-mail: gromstat@ukr.net.ua
13.11.2009 № 21-10/8029 На № від 06.11.2009
Інтернет-видання "Українська правда"
На Ваш запит надаємо витяг з Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України (ЄДРПОУ).
Станом на 01 листопада 2009 року значиться:
ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "ТОВАРИСТВО МИСЛИВЦІВ ТА РИБАЛОК "КЕДР"
Ідентифікаційний код - 36076341; юридична особа;
Організаційно-правова форма господарювання - ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ;
Адреса - 07354, КИЇВСЬКА ОБЛ., ВІСНІГОРОДСЬКИЙ Р-Н, С.НОВИ ПЕТРІВЦІ, "ВІСНІГОРОДСЬКИЙ" МАСИВ, ВУЛ. ІВАНА ФРАНКА, 19.
Керівник - ТОХТАМИШ ІВАН ВАСИЛІЙОВИЧ;
Засновники - фізичні особи:
БОЙКО ЮРІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ;
ДЕМІШКАН ВОЛОДИМИР ФЕДОРОВИЧ;
ТУЛУБ СЕРГІЙ БОРИСОВИЧ.
Перший заступник начальника: Н.М. Юровська

Семиноженко зазіхає на національну пам'ять

Вице-прем'єр Володимир Семиноженко може перекопати у Дмитра Табачника палю першості у номінації ворог №1 свідомих українців.

Як відомо, минулої п'ятниці вице-прем'єр вирішив створити союзню державу з Росією, а новий робочий тиждень почав з малого - підкопу під інститут національної пам'яті.

29 березня Семиноженко дав доручення міністру юстиції Лавриновичу, міністру економіки Цушкуну, міністру науки Табачнику вивчити питання подальшого функціонування інституту національної пам'яті на чолі з Ігорем Юхновським.

Підставою для цього став лист депутата-регіонала Вадима Колесніченка, відомого своєю проросійською позицією. Депутат звернувся до прем'єр-міністра Миколи Азарова з вимогою змінити керівництво Інституту національної пам'яті, оскільки те начебто працює на розкол України.

"Керівництво інституту запровадило специфічні пріоритети роботи - ревізія спільної історії України та Росії, перегляд підсумків Великої Вітчизняної війни, героїзація воїнів ОУН.-УПА тощо", йшлося у листі.

Колесніченко навіть запропонував нового директора інституту, "видатного вченого" Анатолія Чайковського, з міркуваннями якого можна познайомитися у виданні "Комуніст".

Кабмін одразу підхопив ідею депутата-регіонала. Зокрема, того ж тижня оперативно поцікавився в Державному комітеті архівів, чи не проти той забрати інститут на свій баланс. І комуністка Ольга Гінзбург по комсомольськи доповіла, що вона готова взяти інститут на баланс.

Можна лише уявити, чи буде з архівами по голодомору в таких "дбайливих" руках.

Свого часу "Дзеркало тижня" оприлюднило досить красномовний список перших кроків пані Гінзбург. Їх варто згадати, щоб оцінити масштаб особистості, в руки якої може потрапити національна пам'ять.

Так, люди Гінзбург пустили під ніж некролог пам'яті Надії Світличної, вилучили матеріал, присвячений покійному Омеляну Прицаку - першому закордонному членові НАН України, засновникові Інституту

українських досліджень Гарвардського університету, і добірку документів, що розповідають про трагічну долю відомого українського письменника, актора, режисера і мистецтвознавця Гната Хоткевича (страченого по вироку "трійки" у 1938 році).

Цензурі був підданий і офіційний веб-портал Держкомархіву. З нього вилучили інтернет-виставку "Окупація. 1941-1944: Невідома війна. Невідоме життя". Зате Гінзбург за державні кошти видала панегіричне видання пам'яті СРСР "Країна, якої немає, або Про те, що було і більше може не бути" з передмовою лідера КПУ Петра Симоненка.

Наразі на вирішення долі інституту дано тиждень. Але вже зараз можна уявити, яка доля його чекає під управлінням комуністки і з директором - цинітелем радянських підручників історії.

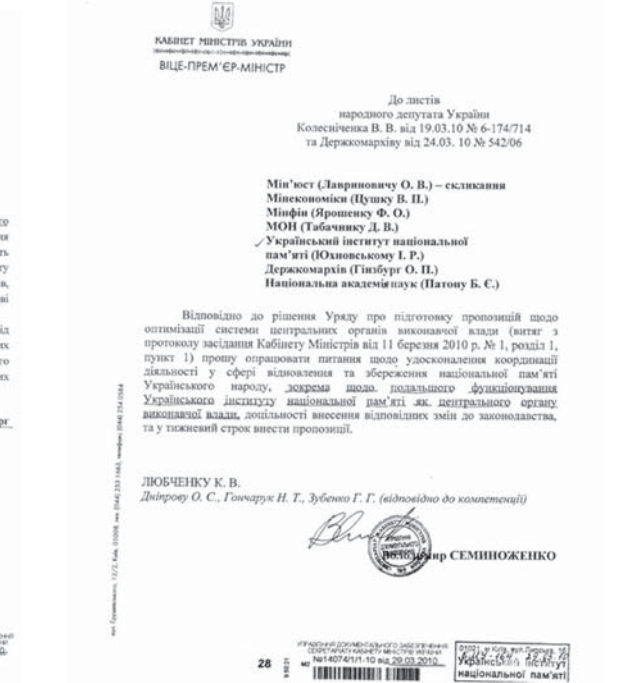
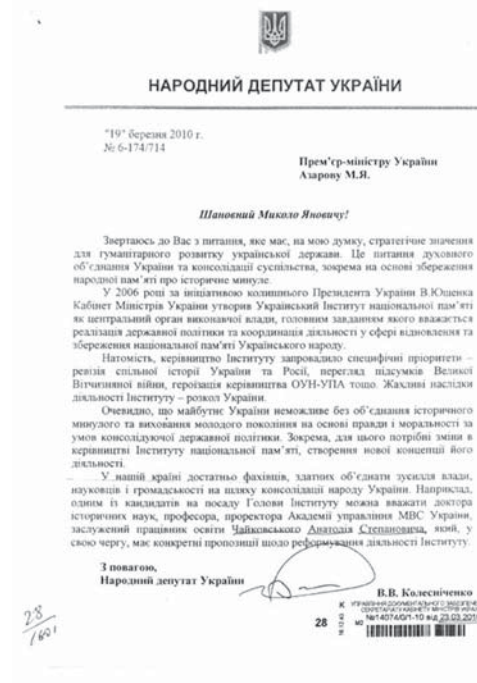
Директор інституту національної пам'яті Ігор Юхновський назвав рішення щодо реорганізації інституту "дурістю і намаганням не давати можливості розвитку національної свідомості українців в Україні".

"Намагання мати Україну як систему не спокійну, вічно не спокійну, систему, яка не розуміє, що вона собою являє - мені здається, це є основне завдання супротивників Україні. Я припускаю, що супротивники ці ідуть із-за кордону", - вважає Юхновський.

За його словами, книжки, які випустив інститут не вигідні тим, хто є супротивниками української держави.

"Ми не маємо жодного ворожого відношення до Росії і в усьому тому, що ми робимо, немає ні одного ворожого слова щодо Росії. Єдине, що в нас є - все, що впливає з інтересів України. І якщо в Росії, скажімо, є один погляд на другу світову війну, а нас погляд на неї - як на величезне нещастя українського народу і як величезний внесок українців в перемогу над фашистами, мені здається, що це збагачує те, що росіяни думають про перемогу у цій війні", - заявив він.

master.pravda.com.ua

Українська демократія в небезпеці

Готуючись до квітневого візиту в Вашингтон, недавно обраний президент України Віктор Янукович намагатиметься створити імідж стабільності, впевненості та контролю. Насправді пан Янукович зробив низку помилок, які можуть приректи його президентство, розлякати іноземних інвесторів і розладнати модернізацію країни.

По-перше, пан Янукович порушив Конституцію, змінивши правила формування правлячої коаліції, так щоб його партія могла її очолити вкулі з кількома іншими партіями, зокрема з комуністами. Це негайно пожавило деморалізовану опозицію, що згуртувалася навколо суперниці пана Януковича на президентських виборах, колишнього прем'єр-міністра Юлії Тимошенко.

Другою помилкою стало призначення главою уряду соратника Миколи Азарова, затятого бюрократа, чие прізвище є синонімом урядової корупції, руйнівних податкових ставок і ворожості до малого бізнесу. Призначення призвело всі надії українців на те, що пан Янукович проведиме серйозні економічні реформи.

Третя помилка – уряд із 29 міністрів на зміну попереднім 25: така неймовірно велика кількість урядовців доповнить їхню неспроможність організувати справжній процес прийняття рішень. У кабінеті жодної жінки (пан Азаров заявив, що реформи не жіноча справа), і це тільки посилює його образ дисфункціонального хлопчатого клубу.

Двоє нікчем на посадах міністрів економіки та фінансів (колишній голова радгоспу і випускник економічного відділення радянського сільгоспінституту, відповідно) – це ще одна, четверта помилка пана Януковича. Крім того, він створив Комітет економічних реформ із 24 членів, який має

Бути президентом усієї України, а не Донецька! Тільки так Віктор Янукович може врятувати своє президентство від провалу. Поки ж він хоче стати українською версією диктатора Білорусі, Александра Лукашенки. Але для цього йому бракує потужного бюрократичного апарату та дієздатних силових структур. У підсумку прояви авторитаризму тільки посилять нестабільність в країні та не сприятимуть реформам. Олександр Мотиль у виданні The Wall Street Journal Europe перелічує п'ять головних помилок, яких устиг припуститися Янукович за перший місяць при владі.

розробити стратегію економічних змін. Розміри комітету гарантують, що він перетвориться на дискусійний гурток, а некомпетентність двох міністрів означає, що навіть найгеніальніші ідеї комітету залишатимуться на папері.

П'ятою помилкою є призначення Дмитра Табачника міністром освіти. Пан Табачник неодноразово висловлював шовіністські погляди, глибоко образливі для демократично налаштованих українців та їхньої національної гідності: наприклад, стверджував, нібито західні українці не є справжніми українцями; підтримував вибілену версію радянської історії, пропоговану з Кремля; заявляв, що українська мова та культура процвітали в радянські часи. Не дивно, що багато українців відреагували так само, як би відреагували афроамериканці на призначення на такий пост лідера Ку-Клукс-Клану Девіда Дюка: студентськими страйками по всій країні, петиціями та демонстраціями одноково проти пана Януковича та пана Табачника.

Ці п'ять помилок з успіхом підбивають легітимність пана Януковича за буквально кілька тижнів після інавгурації. 45,5% електорату, які голосували проти нього, почувуються тепер правими; 10-20%, що вибрали його як менше зло з двох, почали

припускати, що їхні побоювання авторитарних тенденцій пана Тимошенко були надзвичайно переповненими. І геть усі хвилює, що пан Януковича разом із бандою донецьких "авторитетів" безжалюдно ведуть ту саму антидемократичну діяльність, яка викликала в 2004 році Помаранчеву революцію.

Кілька інших ключових звільнень і призначень – цьому доказ. Директор архівів служби безпеки, сумлінного дослідника, який дозволив необмежений публічний доступ до документів про радянські злочини, знято. Національна телерадіокомпанія віддана в руки поверженого розважальника, й очікується, що він неухильно дотримуватиметься вказівок згори. Можливо, жасними найбільше є призначення декого з антидемократично налаштованих однопартийдів пана Януковича на керівні посади в обласні управління міліції – адже ці пости дають їм можливість придушувати свободи пересічних громадян.

Сильні до демократії українці дедалі більше переконуються, що пан Янукович хоче стати українською версією диктатора Білорусі, Александра Лукашенки. Але його бачення сильної руки в державі базується на стратегічному та ймовірно фатальному нерозумінні України.

Передусім, Помаранчева революція та п'ятирічне президентство Віктора Ющенка

дали українському населенню силу та впевненість у собі, яких йому не вистачало до 2004-го, зміцнили жваве громадянське суспільство з професіоналів, інтелектуалів, студентів і бізнесменів без страху перед владою. Спробам пана Януковича встановити сильну одноосібну владу опирається й опиратиметься надалі, глумлячись, усе населення.

По-друге, безладний державний апарат України не може служити базою ефективній авторитарній владі. Жорстка риторика сама по собі не подужає приборкати роздуту бюрократію. Що гірше – служба безпеки та армія в Україні і в слід не гідні ступити білоруським. Пан Янукович, може, й хоче позмагатися з паном Лукашенко, та без сильної бюрократії та без апарату примусу нічого йому не вдасться.

По-третє, з неефективним кабінетом увесь процес прийняття рішень буде зосереджений в руках пана Януковича. Навіть якщо запліщити очі на його куцу освіту й погане розуміння фактів, призначення пана Табачника демонструє, що президент України або абсолютно не відчуває контакту з власною країною, або зухвало байдужий до громадської думки.

І нарешті, Україну досі трусять конвульсії глибокої економічної кризи. Якщо пан

Янукович нічого не зробить для оздоровлення економіки, перед Україною незабаром може постати перспектива дефолту, і тоді дуже ймовірно масове незадоволення серед робітничого електорату на південному сході. Коли ж пан Янукович візьметься за серйозні реформи, той самий електорат постраждає, і тоді вже точно почнуться страйки. Для подолання кризи президентові буде потрібна народна легітимізація – яку він зараз швидко розбазарює; сильний уряд – якого в нього нема; і здоровий глузд – що також є величиною не з цього рівняння.

По суті, роблячи й далі антидемократичні помилки, він легко може спровокувати другу Помаранчеву революцію. Та цього разу демонстрантами будуть демократи, студенти й робітники. Перспектива зростання нестабільності – це не те, що привабить іноземних інвесторів, а послаблення легітимності, прояви некомпетентності й напірання аж ніяк не модернізують українську промисловість, сільське господарство та освіту. Пан Янукович здатен стати ще більшим провалом у ролі президента, ніж пан Ющенко.

Хоча ситуація виглядає похмуро, вона ще не така безнадійна для нового президента України. Він усе ще має шанс вихопити скромну перемогу зі щелеп гучної поразки, якщо почне поводитися як президент усієї України, а не Донецька. Йому просто треба втихомирити свою жадобу влади й навчитися зважати на опозицію та на населення. Це не так і складно – це демократія.

Пан Мотиль, професор політології в Університеті Ратгера, що в Ньюарку, США

inozmi.glavred.info

УПЦ МП під впливом московського керівництва від діалогу повертається до «противодействія»

3 жовтня минулого року у Свято-Успенській Києво-Печерській Лаврі відбулася «зустріч робочих груп Української Православної Церкви й УПЦ Київського Патріархату з підготовки діалогу».

Ці групи були створені Священними Синодами обох Церков. Перша подія такого рівня за увесь час конфліктного існування двох церков – УПЦ КП та УПЦ МП – вселяла надію, хоча навіть найбільші оптимісти не очікували скорого прориву у стосунках двох юрисдикцій.

Натомість, навіть найгірші песимісти не думали, що настрої у Лаврі поміняються так швидко. 25 лютого для вінчання на царство себе, дорогого, Віктор Федорович покликав російського Патріарха Кирила.

Стало ще більш очевидно, що Москва для Януковича не лише третій Рим, але й другий Єрусалим, і всі дороги, як він сам сказав, ведуть до Москви – і от Лавра від діалогу з УПЦ КП, який мав би відбуватися за власним українським сценарієм, переходить до розробленого в Москві плану «противодействія».

Уже через місяць після інавгурації Януковича в Києво-Печерській Лаврі пройшов всеосязний зліт борців із Патріархом Філаретом. Якщо говорити офіційною мовою, відбулося засідання комісії Міжсоборної Присутності з питань протидії церковним розколам та їх подолання.

Номинальний голова комісії – Блаженніший Митрополит Київський і всієї України, Предстоятель Української Православної Церкви Володимир, але за ним приглядають «досвідчений» заступник Митрополит Волоколамський Іларіон та найзатятіший українофоб, палкий агітатор Януковича та фаворит Москви одеський митрополит Агафангел.

«В Україні, – наголосив Митрополит Володимир, – наряду с канонической Украинской Православной Церковью, сохраняющей единство с Московским Патриархатом, существует и несколько неканонических образований, отделившихся от нашей Церкви.

Из них наиболее крупными являются «Украинская Православная Церковь Киевского Патриархата» (УПЦ КП) и «Украинская Автокефальная Православная Церковь» (УАПЦ). Чтобы мы могли оценить масштаб церковных разделений в Украине, я приведу данные официальной государственной статистики.

По состоянию на 1 января 2010 года Государственным комитетом Украины по делам национальностей и религий было зарегистрировано 11 704 общины канонической Украинской Православной Церкви, 4 251 община УПЦ КП и 1 194 общины УАПЦ.

Таким образом, сегодня вне общения с Вселенским Православием в Украине находится более пяти тысяч общин. Это существенная цифра. Фактически численность паствы неканонических церковных структур в Украине превосходит масштабы некоторых Поместных Православных Церквей».

Зрозуміло, що такої силі, невідконтрольній Москві, слід «протидіяти».

Умови сприятливі. Високий московський гість, «высокопреосвященный митрополит Волоколамский Иларион, заместитель председателя комиссии в своем слове отметил, что в настоящее время в Украине складывается благоприятная ситуация для преодоления раскола: уходят в прошлое те политические причины, которые обусловили его распространение».

Очевидно, Іларіон вважає, що з приходом Януковича прийшов кінець і Україні як незалежній державі, бо саме з її появою постала незалежна православна церква – УПЦ Київського Патріархату.

Згідно традиції, відмінній від католицької, де дійсно всі дороги ведуть до Риму, а управлінська структура централізована навколо Папи Римського, у православному світі майже кожна православна країна має власну церковну юрисдикцію: Болгарія, Греція, Грузія, Кіпр, Росія, Румунія, Сербія. Рухаються цим шляхом Македонія та Чорногорія.

Тому доволі патологічно виглядає ситуація, за якої найбільша православна церква другої за кількістю православних країни підпорядкована іноземному центру, який до речі є не суто церковною структурою, але ще й політичною.

У цьому питанні Україна продемонструвала ще одну патологію. У кожній православній країні новопостала держава не лише сприяла, але й активно змагалася за створення незалежної православної церкви, за її визнання світовим православ'ям.

Українська ж влада не просто не сприяла аналогічним процесам, а навіть протидіяла їм.

За Кучми головною церквою де-факто визнавалася та УПЦ, яка зберегла єдність з Москвою: з нею Леонід Данилович мав найтісніші контакти, за їхнім столом «возлиля» на церковні свята, саме УПЦ МП було передано левову частку церковного майна, хоча вона далеко не єдина спадкоємиця малоросійських митрополій та українського екзархату часів відповідно Російської імперії та СРСР.

Натомість УПЦ КП піддавалася пресингу чи остракізму з боку влади, особливо в ті часи, коли главою адміністрації Кучми був Табачник: пригадаймо хоча б похорони Патріарха Володимира. Ну а на початку «нульових» УПЦ КП погрозували скасуванням державної реєстрації.

Під час другої каденції Кучма пом'якшив своє ставлення до УПЦ КП, але, на відміну від УПЦ МП, яка міцніла за підтримки Кучми та його придворних меценатів, УПЦ КП зростала сама по собі, завдяки

потягу мільйонів українців до власної церкви та стараннями талановитого організатора та великого патріота Патріарха Філарета.

Ющенко – вірний УПЦ КП, але він шанував УПЦ МП, регулярно відвідував богослужіння, зустрічався з Синодом УПЦ МП, підтримував контакти з Блаженнішим Володимиром.

І лише Янукович ділить українських православних на канонічних і неканонічних. Лише Янукович пішов на те, аби вже в день свого приходу до влади підвищити до рівня державної лише одну з багатьох церков, а саме РПЦ, а навіть не її адаптовану до українських реалій гілку, якою є УПЦ МП.

Наближається Великдень.

Традиційно в пасхальну ніч Кучма та Ющенко відвідували богослужіння в храмах чотирьох юрисдикцій – УПЦ КП (Володимирський собор), УПЦ МП (Лавра), УАПЦ (Андріївська Церква), УГКЦ (Собор Василя Великого).

Перший національний завжди транслював нічну та ранкову службу в храмах УПЦ КП, УПЦ МП, УГКЦ та УАПЦ.

Відтак, за тиждень побачимо, чи зможе Янукович діяти як президент, всупереч власним уподобанням, чи ні. І чи варто збиратися «неканонічним» у катакомби.

Поки що ж його прихід до влади «заморозив» діалог між українськими церквами й завдав удару по стратегічним прибічникам автокефалії в УПЦ МП, до яких, безперечно, належить і Блаженніший Митрополит Володимир. Але він не може не враховувати ані розстановки сил у самій УПЦ МП, ані політичних розкладів, за яких у випадку чогось непередбачуваного першим, хто відправить Володимира на московську Голгофу, буде Віктор Янукович.

**Олег Медведєв, політехнолог,
медіа-менеджер, журналіст**

pravda.com.ua

Чорноморський флот щодоби зливає в море дев'ять тисяч "кубів" неочищених стоків

Теоретично росіяни можуть перетворити кримську землю в ніщо

Вміст нафтопродуктів у воді Севастопольської бухти перевищує гранично допустимі концентрації у 180 разів, зазначає 50-річний Ігор Яковлев, перший заступник начальника Державної екологічної інспекції. Він очолює робочу групу екологічної безпеки Комісії з питань перебування на території України Чорноморського флоту Росії.

– Частина й об'єкти Чорноморського флоту Росії щодоби викидають у море близько 9 тисяч кубометрів неочищених стічних вод, – каже. – Загрозливим є порушення більшістю військових підрозділів правил зберігання й транспортування паливно-мастильних матеріалів. Втрати, витоки, розливи пального навколо військових баз, аеродромів, складів на кілометри довкола забруднили поверхневі й підземні води.

Як ви стежите за станом земель, на яких розташовані об'єкти флоту?

– Нас просто не допускають туди. Міждержавною угодою це не було передбачено. Тобто, якщо росіяни звільнятимуть ці території 2017 року, ми не зможемо їм пред'явити жодних претензій, бо ніде не зафіксовано, в якому стані вони їх отримали. Теоретично вони можуть перетворити кримську землю в ніщо. І всі екологічні проблеми залишити нам.

Як керівництво ЧФ реагує на ваші претензії?

– В останні роки штаб ЧФ почав розуміти, що мають дотримуватися екологічного законодавства.

Визначений порядок проведення наших перевірок зробили чотири звірки наявності дозвільних документів – і справа зрушила з місця. Військові частини і кораблі оформляють дозволи на викиди, збір і утилізацію відходів.

Інша ситуація з плавзасобами. Військові кораблі ще радянського виробництва й не обладнані ємностями для збору відходів та каналізаційних стоків. Усе викидається в море. Хоча за договором про перебування ЧФ російська сторона зобов'язалася до 2005 року обладнати берегові частини і самі кораблі ємністю для збору сміття і відходів. Це відклали до 2012 року.

У будь-якому разі на береговому камінні мазуту не знаходили

Чимало випадків забруднень запротоковували, але не довели. Щоб з'ясувати, від якого з кораблів утворилася пляма на воді, треба на борту взяти зразки мазуту чи солярки. А військовики ЧФ не дозволяють нам підніматися на корабель – в міждержавну угоду треба вносити зміни.

Чи відшкодує Росія збитки, заподіяні довкіллю?

– Із 2004 по 2006 роки інспекція пред'явила Чорноморському флоту 16 претензій на 2,5 мільйона гривень. Стягнути їх не вдалося, бо відшкодування екологічних збитків входить до складу компенсаційних виплат Російській Федерації Україні. До того ж відповідачем є міністерство оборони Росії, бо військові частини Чорноморського флоту не проходили державної реєстрації ні в Україні, ні в Росії. Тобто не мають статусу юридичної особи і не є резидентами. Застосувати до них Адмінкодекс неможливо.

Наскільки безпечні пляжі в Севастополі?

– Більшість організованих пляжів торік були безпечними. У будь-якому разі на береговому камінні мазуту не знаходили. Був одиничний випадок, коли в Курячій бухті з'явилася нафтова пляма. Там розміщений приватний яхт-клуб, база ракетних катерів ЧФ. Інформація до інспекції надійшла, коли пляма розрослася на півбухти й пляж. Попри попередження, люди все одно ходили купатися.

Олександр ГУНЬКО

gazeta.ua

"Регіони" прийшли - Сталіна привели?

**У козацькій столиці сталіністи знайшли спосіб,
як звести до Дня Перемоги пам'ятник кривавому катові**

Ідея спорудження в Запоріжжі пам'ятника Сталіну - "під шумок" святкування 65-річчя Перемоги та приходу до влади дружніх для Компартії "регіоналів" - набуває дедалі реальніших обрисів. Комуністи як автори цього проекту запевняють, що ніщо і ніхто не завадить їм до 9 травня спорудити на приватній ділянці статую чи, радше, бюст авторитарного "батька народів". Секретар Запорізького обкому КПУ Олександр Зубчевський повідомив журналістам, що це буде "напівфігура у військовій формі генералісимуса із зіркою Героя соціалістичної праці". За словами комуніста, проект передбачає, що скульптурна композиція на постаменті з червоного граніту матиме загальну висоту три метри.

Ініціатори увічнення радянського ката в незалежній Україні досі утаємничують і місце встановлення пам'ятника, й ім'я столичного скульптора, котрий "ліпить за ідею" (однак принаймні половину вартості роботи воліє отримати готівкою), і загальний кошторис провокації. Водночас "УМ" вдалося дізнатися, що місце для п'єдесталу Сталіну відведено в районі майдану Фестивального.

Парламентська Асамблея ОБСЄ спеціальною резолюцією прирівняла злочини сталінізму до злочинів, скоєних нацистами, а 13 січня 2010 року апеляційний суд Києва підтвердив висновки слідчих СБУ щодо організації в УРСР особисто Йосипом Сталіним Голодомору - геноциду українців - у 1932-1933 роках.

Про "губернаторів" і собачі будки

Якщо від міської влади ініціатори провокації де-факто одержали мовчазну згоду, то вже колишній голова Запорізької облдержадміністрації Олександр Старух ще у грудні 2009 року на брифінгу заявив, що не дасть увічнити вождя-вбивцю. Принагідно нагадавши, що до мартирологу жертв сталінських репресій занесено 900 осіб із прізвищем "Симоненко" (як у лідера КПУ), 600 - "Карташов" (як у мера Запоріжжя) та 480 - "Бабурін" (лідер комуністів Запорізької області). Нардеп Олексій Бабурін тоді опустився до публічних образ на адресу Старуха, заявивши: "Відміннику, який не збудував навіть собачої будки, ніхто не давав права вирішувати, які повинні бути пам'ятники у Запоріжжі". Певно, краще б комуністи збудували в місті хоч десяток будок для безпритульних псів замість псувати імідж столиці козацького краю монументом кривавому вбивці.

Новий "губернатор" від Партії регіонів - Борис Петров - наразі відмовчується.

umoloda.kiev.ua

Як сталіністам обійти законодавство

Місцеві комуністи мали намір відзначити 130-річчя тирана ще 21 грудня - але не статусю, а пам'ятним знаком. Не вдалося. Розлючені невдачею, комуністи намітили іншу круглу й "червону" дату, яку відзначатиме вже вся держава офіційно.

У пошуках коштів ініціатори ходять із "шапкою по колу", аби знайти спонсорів проекту серед співчутливих товстосумів. Наразі зібрано 35 тисяч гривень - звісно, цього замало. "У підпілля" ленінці пішли з огляду на вірогідність "провокацій"

націоналістів. Подейкують, червоні "монументалісти" планують навіть встановити цілодобове відеоспостереження на місці спорудження пам'ятника.

Логічне запитання: а дозвіл на це є? Товариш Зубчевський каже, що "встановлення пам'ятника відбувається у рамках законів України". Отже, за згоди місцевої влади? Але заступник міського голови Запоріжжя із земельних питань Сергій Гладченко запевняє, що комуністи не подавали жодних заявок, і мерія не поступалася жодним клаптом території.

За інформацією ж неофіційною, міськвиконком де-факто проконсультував симпатиків Сталіна: не

потрібно жодних узгоджень, якщо це буде об'єкт "малої архітектурної форми", встановлений на приватній ділянці, а не тій, що належить міській громаді.

З огляду на таку обставину видається марною спроба керівництва УНП, "Свободи" та інших патріотично налаштованих політичних і громадських організацій привернути увагу правоохоронців до кричущого неподобства. Адже Сталін у постгеноцидній Україні, та ще й у Запоріжжі, - це ще більш обурливо, ніж монумент імператриці Катерині в Одесі. За словами члена УНП Степана Хмари, споруджувати статую Сталіна аморально й протиправно хоча б тому, що минулого року

Суд на Страсний тиждень

КУНівця Коханівського за бійку з помічником Табачника засудили поки що на два місяці

Суд призначили на 14.00 понеділка, проте почали раніше - о 12.00, аби уникнути громадськості, преси і навіть... адвоката підсудного. Адвокат Сидір Кізін лише від журналістів дізнався про перенесення судового засідання і ледве встиг прибути на захист Коханівського. На вчорашньому засіданні йшлося про арешт як запобіжний засіб для Миколи на час розгляду справи

Позавчора в Шевченківському райсуді відбулося перше слухання за заявою Віктора Вороніна, помічника й особистого друга міністра освіти Дмитра Табачника, проти націонал-патріотичного активіста Миколи Коханівського. Хлопець, відомий як «руйнівник Леніна» (саме він свого часу пошкодив пам'ятник комуністичному вождю в центрі столиці), нібито побив Вороніна. Проти Миколи Коханівського порушили кримінальну справу за статтею «Хуліганство», яка передбачає до п'яти років позбавлення волі.

в суді. «На слідство чиниться тиск, аби обрати запобіжним заходом утримання під вартою», - повідомив Сидір Кізін. Коли верстався номер, стало відомо, що, незважаючи на поруки трьох народних депутатів, суд таки залишив Коханівського під вартою на два місяці.

Як уже писала «УМ», інцидент стався 17 березня під час пікетування будівлі Міністерства освіти за відставку одіозного Дмитра Табачника. Член Конгресу українських націоналістів Микола Коханівський, який брав участь у пікеті, пошарпався з Віктором Вороніном. Як пояснив

сам Коханівський, Воронін тримав у руках плакат «Українские наци - руки прочь от Табачника». Пан Микола плакат відібрав. А коли розвернувся, Віктор Воронін накинувся на нього ззаду.

«Він лаявся, щось кричав-волав. Я протягнув його десь двадцять метрів, зрештою його з мене стягнули. Але він вирвався і підбіг знову. Я чоловік, було те, що було, я повернувся і його вдарив», - розповів Коханівський. Пізніше Воронін написав заяву на КУНівця, звинувативши його в нападі. У неділю, одразу після прес-конференції, яку він дав в інформгентстві «УНІАН», Миколу Коханівського заарештували.

Під судом на захист Миколи Коханівського зібрався пікет, проте міліція тримала людей за воротами будівлі. Журналістів із фотоапаратами та камерами впустили до кімнати засідання лише після того, як ті написали скаргу. Заяви про взяття Коханівського на поруки вже підписали народні депутати Андрій Шевченко, Ярослав Джоджик, Андрій Парубій, організації «Молодий рух», «Люстрація» та інші. Депутати Ярослав Джоджик та Іван Заєць приїхали на засідання особисто.

А ТИМ ЧАСОМ...

Шукають «екстремістів» — «шмонають» журналістів

Минулої неділі співробітники Голосіївського райвідділу міліції обшукали квартиру жур-

налістки Олени Білозерської. Міліціанти шукали фотографії, зроблені журналісткою під час акцій організації «Автономний спротив», коли активісти на знак протесту проти вбивства тварин закидали димовими шашками магазин хутра біля станції метро «Республіканський стадіон». Як відомо, охорона магазину затримала і жорстоко побила одного з учасників акції, також затримали журналіста-фотографа, який працював на місці події. Наразі за цим фактом проти активістів «Автономного спротиву» порушено кримінальну справу. Сама Олена Білозерська зазначає, що завжди фотографувала акції «автономістів» так, аби не було видно облич. Незважаючи на це, співробітники міліції вилучили два диски з фотозвітами акцій, чим, за словами адвоката Сидора Кізина, який був присутній при обшуку, порушили статтю 17 Закону України «Про державну підтримку ЗМІ і соціальний захист журналістів», у якій сказано: «Службова діяльність журналіста не може бути підставою для його арешту, затримання, а також вилучення зібраних, опрацьованих, підготовлених ним матеріалів і технічних засобів, якими він користується у своїй роботі». Сьогодні Білозерська зобов'язана з'явитися «на бесіду» в Голосіївський райвідділ МВС.

Олег СНИГУР

umoloda.kiev.ua

**Павло
РОМАНЮК**

(Продовження. Поч. в №11(212).)

До 65 річниці „бальної пабеда“

"Велика національна катастрофа"*

(Лише епізоди шокувальної правди)

І ще інша річ, що найбільше потерпілими виявилися народи, у тому числі й ССРСР та Німеччини, втягнуті у вир найбільшої військової катастрофи ХХ століття. Відмінності ж ті, що нацистський режим прийшов до влади легітимно у зв'язку із ситуацією та настроями у Веймарській республіці (Німеччина після Першої світової війни; страшна розруха, безробіття, гіперінфляція, розгул хижачького капіталу, непосильні контрибуції, національне приниження, на чому вміло збудував свою пропаганду Гітлер), тоді як народи ССРСР, включно з російським, були збройно окуповані червоним режимом (большевицький переворот, Громадянська війна, червоний терор, репресії, голодомори, ГУЛАГ і т. ін.).

І в цьому - причини і наслідки початкового триумфу Німеччини та грандіозної військової катастрофи ССРСР. "Таким чином, - підсумовує Д. Хмельницький, - конкретна причина поразки Червоної Армії влітку 1941 р - помилка в розрахунках. Якби закінчення розгортання Червоної Армії для нападу було заплановано не на середину липня, а на місяць раніше, на таку ж страшну поразку міг би очікувати Вермахт". Навряд чи дану тезу можна сприймати на віру. Пояснимо чому.

"Ці люди, що пережили на своїй шкурі 24 роки комуністичного щастя, вже у 1941 році знали те, чого не знав ще ніхто у світі: що на всій планеті і в усій історії не було режиму більш злого, кривавого і разом із тим більш лукаво-крученого, ніж большевицький, самоназваний "советським". Що ні за числом замучених, ні засуджених на довшу літ, ні за дальністю задуму, ні суцільною уніфікованого тоталітарністю не може зрівнятися з ним жоден інший земний режим, ні навіть учнівський гітлерівський, на той час затемнивши Заходові всі очі. І ось - настала пора (з початком німецького нападу. - Авт.), зброя давалася цим людям у руки - і не вже вони мали змирити себе, дати большевизму пережити свій смертний час, знову зміцнити в жорстокому пригнобленні - і тільки тоді починати з ним боротьбу (і донині не почату майже ніде в світі). Ні, природно було повторити прийом самого большевизму: як він сам вгризся в тіло Росії, ослаблене Першою світовою війною, так і бити його в подібний же момент у Другій.

Та вже у советсько-фінській війні 1939 року виявилось наше небажання воювати. Цей настрій намагався використати Б.Г. Бажанов, колишній секретар Політбюро та Оргбіоро ВКП(б), близький помічник Сталіна і обернути полонених червоноармійців під командою російських емігрант-офіцерів проти советського фронту - не для боїв, але для переконання. Досвід перервався раптовою капітуляцією Фінляндії.

Коли почалася советсько-німецька війна - через 10 років після душегубної колективізації, через 8 років після великого українського мору (шість мільйонів мертвих** і навіть непомичених сусідньою Європою), через 4 роки після бісівського розгулу НКВД, через рік після кандалних законів про виробництво***, і все це - за 15-мільйонних таборів у країні**** і за ясної пам'яті ще всього старшого населення про дореволюційне життя, - природним рухом народу було - зітхнути й звільнитися, природним почуттям - відраза до своєї влади. І не "захопив зненацька", і не "кількісна перевага авіації і танків" (до речі, всіма численними перевагами володіла РККА*****) так легко закривало катастрофічні котли - по 300 тисяч (Білосток, Смоленськ) і по 650 тисяч озброєних чоловіків (Брянськ, Київ),

розвалювало цілі фронти і гнало у такий стрімкий й глибокий відкат армії, якого не знала Росія* за всі 1000 років, та й, мабуть, ні одна країна, в жодній війні, - а раптовий параліч нікчемної влади, від якої відсахнулися піддані як від випухлого трупця. (Райкоми, міськоми здувало у п'ять хвилин, і захлинувся Сталін.)

А 1941 року це потрясіння могло дійти до кінцевого (до грудня 1941 р. 60 мільйонів советського населення із 150 вже було поза владою Сталіна). Не дарма коловитися сталінський наказ (0019, 16, 7, 41): "На всіх фронтах (!) існують багаточисленні (!) елементи, які навіть біжать на зустріч противникові (!) і за першого зіткнення з ним кидають зброю". У білостоцькому котлі, початок липня 1941, на 340 тисяч полонених було 20 тисяч перебіжчиків). Становище видавалося Сталіну настільки безнадійним, що в жовтні 1941 року він телеграфно пропонував Черчиллю висадити на советську територію 25 - 30 дивізій** - який комуніст глибше падав духом? Ось настрої того часу: 22 серпня 1941 р. командир 436-го стрілецького полку майор Кононов відкрито оголосив своєму полкові, що переходить до німців, щоб влитися у Визвольну ("Освободительную") армію для повернення Сталіна, - і запросив із собою бажаних. Він не лише не зустрів спротиву, але **весь полк** пішов за ним. Уже через три тижні Кононов створив на **тому** боці добровільний козацький полк (він сам був донським козаком***). Коли він прибув у табір військовополонених під Могильовим для вербування бажаних, то з 5000 тамтешніх полонених - 4000 одразу висловили бажання йти до нього, та він їх узяти не міг****. У таборі під Тильзитом у тому ж році половина советських військовополонених - 12 тисяч осіб - підписали заяву, що настала пора **перетворити війну в громадянську**. Ми не забули і всенародного руху й Локтя Брянського: створення автономної російської самоуправи ще до приходу німців і незалежно від них*****, міцна процвітаюча область з 8 районів, понад мільйон мешканців*****. Вимоги локотян були цілком окреслені: російський національний уряд, російське самоуправління в усіх захоплених областях, декларація про незалежність Росії у межах 1938 р. і створення визвольної армії під російським командуванням*****. А група лєнінградської молоді понад 1000 осіб (студент Рутченко) вийшла в лісі під Гатчину, щоб дочекатися німців і боротися проти сталінського режиму. (Але німці післили їх у свій тил - водіями і кухонними помічниками.) З хлібом-сіллю зустрічали німців і донські станиці. Населенню ССРСР до 1941 р. природно малювалося: прихід іноземної армії, - значить повернення комуністичного режиму, жодного іншого сенсу для нас не могло бути в такому приході. Очікували політичної програми, звільнення від большевизму.

Хіба для нас - через глуш советської пропаганди, через товщу гітлерівської армії - легко було повірити, що західні союзники пішли в цю війну не за свободу взагалі, а тільки за **свою** західно-європейську свободу, **тільки** проти нацизму, покраще використати советцьку армію, а на тому й закінчити? Хіба не природніше було нам вірити, що наші союзники вірні самому **принципу** свободи - і не залишать нас під тиранію гіршої?...

* Автор плутає Русь і Росію.

** Маючи в червні 303 дивізії тільки першого ешелону.

*** Українська частина Донщини площею у 23 тис. кв. км у 1926 році налічувала 778 тис. осіб, три чверті яких - українці, переважно національно свідомі. У 1930-х роках основна маса цього населення була знищена, залишилися кілька десятків тисяч переважно зрусифікованих. Геноцид Донського українства.

**** Забаваті!

***** Про Україну скажемо окремо.

***** Це які області процвітали в ССРСР? Не так знищені Голодомором як Україна.

***** Брянщина - етнічна Україна, піддана насильницькому зрусифікацію.

Правда, саме ці союзники, за яких ми помирали і в 1-у Світову війну, вже й тоді залишили нашу армію в розгромах, поспішаючи повернутися до свого благоустрою. (...)

Справедливо навчившись не вірити советцькій пропаганді **ні в чому**, ми природно вірили, що за байки розповідали про бажання нацистів зробити Росію* - колонією, а нас - німецькими рабами, такої глупоти не можна було уявити у головах ХХ століття, не можливо було повірити, не відчувши реально на собі".

Зробимо паузу. Бути червоними рабами, гарматним і трупним м'ясом советцької імперії - можна, а що німецької - не уявлялося. Німеччина - не Росія. Країна Баха, Гете, Шіллера, Бетховена, Гердера. Саме німецькі вихідці дуже багато зробили для Росії у XVIII - XIX століттях. Хоча саме вони ж, посідаючи російський трон (та ж Катерина II), обертали свою європейську освіченість - деформуючий вплив азіатсько-варварського **політичного** середовища - у щось макабрично-імперське. Розгром за Катерини II Запорізької Січі та відставка гетьманства, запровадження в Малоросії рабства, нищення всього українського. Короля робить оточення, яке формується на базових рівнях облаштування соціуму, у нашому випадку Московії/Росії. Недарма такі криваві монстри як Ленін (генетична балада, дідо вихрест) та Сталін (без російської крові) - явище - питомо "руське". Яке побивало саму "Росію-матушку", доводячи її до такого макабричного стану, що жахалися й "іскані руськіє". Якщо, звісно, виживали, як автор цитованого нами опусу.

"Ще і в 1942 році російське формування в Осинторфі манило більше добровольців, чим могла прийняти частина, яка розгорталася, на Смоленщині і Білорусії для самооборони сільських жителів від партизанів, керіваних Москвою**", створювалася добровільна **стотисячна** "народна міліція" (з переляку заборонена німцями). Навіть і весною 1943 року ще повсемісне захоплення зустрічало Власова*** в двох його пропагандистських поїздах, смоленській і псковській. Ще

* Західні терени ССРСР.

** Так званій Центральний штаб партизанського руху був підрозділом НКВД ССРСР, а всі чільні командири партизанських загонів та з'єднань - служилими карального відомства.

*** Примітка автора цитованої книги: "Андрій Андрійович Власов. (...) З 1938 р. він отримав дивізію, а в 1940 р. за першого присвоєння, "нових" (старих) військових звань став генерал-майором. З подальшого можна висновкувати, що серед генеральської зміни (ідеться про сталінські чистки проти керівного складу РККА, у другій половині 1920-х років, жертвами яких стало понад 40 тис. осіб. - Авт.), де багато було зовсім тихих і недовідених, Власов був із найбільш здібних. Його 99-а стрілецька дивізія, яку він готував і навчав від літа 1940 року, не була захоплена зненацька гітлерівським нападом, навпаки: за загальної нашої втечі на схід, вона пішла на захід, відбила Перемишль і шість днів утримувала його. (Тим часом частини НКВД захоплювали "неблагонадежних" з числа цивільного населення, яких масово розстрілювали. Оце і є: "Ідет вайна священная, народная война!" - Авт.) Швидко пройшовши командування корпусом, генерал-лейтенант Власов під Києвом у 1941 році командував уже 37-ю армією. З величезного киевського мішка він вийшов і в грудні 1941 р. під Московію командував 20-ю армією, успішний контрнаступ якої на захист столиці (здобуто Солнечногорськ) відзначено у зведенні Інформбюро за 12 грудня (перелік генералів такий: Жуков, Лелюшенко, Кузнецов, Власов, Рокоссовський, Говоров...). Зі стрімкістю тих місяців він встиг стати заст. командувача Волховським фронтом (Мерецькова), отримати 2-у Ударну армію і на чолі її розпочати 7 січня 1942 р. спробу прориву лєнінградської блокади. (Було задіяно кілька армій, але вони не проринули. - Авт.) Друга ж Ударна пішла успішно і до лютого 1942 р. виявилася зануреною у німецьке розташування на 75 км. (...) Армія опинилася БЕЗ ПРОДОВОЛЬСТВА - і при цьому Власову ВІДМОВИЛИ І ДОЗВОЛІ НА ВІДХІД! (Ситуація дзеркально повторилася розгром Київського угруповання червоної армії під Києвом восени 1941 року, а на німців те саме очікує під Сталінградом восени-взимку 1942 - 1943 років. - Авт.)

Так (ніби повторивши долю російської 2-ї самсоновської армії [у 1914 році в Східній Пруссії - Авт.], так же безупинно кинутої в котел) загинула 2-а Ударна Власова.

й тоді населення чекало: коли ж буде наш незалежний уряд і наша незалежна армія? (...) Ще у березні 1943-го в таборі військовополонених під Харковом читали листівки про власівський рух (удаваний) - і 730 офіцерів підписали звернення про вступ у російську визвольну армію - це з досвідом двох повних років війни, багато - герої сталінградської битви, поміж них командири дивізій, комісари полків! - при тому табір був дуже ситий, не голодний відчай тягнув їх на підписи. (Але характерно для німецької тупості*: із 730 підписаних 722 ніколи до кінця війни не були звільнені з табору і не залучені до дії.) Навіть у 1943 році за відступаючою німецькою армією вервицями тягнулися із советцьких областей десятки тисяч біженців - тільки б не залишатися під комунізмом".

Довга цитата, ой довга. Довгі примітки. Та чи визначили ви особу цитованого? Та це ж Александр Солженіцин, знаменитий "Архипелаг ГУЛАГ" (YMCA - PRESS, 1975). Майбутній Нобелівський лауреат, у 1945 советцький офіцер, який за цілком безневинне листування заробив багаторічне ув'язнення. Де й відбулося його політичне прозріння, завдяки якому й з'явився епохальний викривальний твір. Із типово сталінського "совка" Солженіцин (мати - українка) еволюціонував від нещадного критика советцького режиму до

Тут безумовно була зрада батьківщині! Тут безумовно жорстоке егоїстичне запроданство. Але - сталінське. (...)

На відміну від Самсонова Власов не покінчив із собою. Після загибелі армії він ще блукав по лісах і болотах і здався в полон (...) Його перевезли в німецьку ставку під Лютцен (східна Пруссія), де було зібрано кілька полонених генералів і бригадний комісар Г.Н. Жиленков (у минулому успішний партпрацівник, секретар одного з московських райкомів партії. Вони вже заявили про свою незгоду з політикою сталінського уряду. Але бракувало справжньої постаті. Нею став Власов. (...)

Жодної РОА* (* "Русская освободительная армия") насправді й не було до самого кінця війни. (...) Армії такої не було, але протисовєцькі формування із недавніх советцьких громадян почали виникати з перших днів війни. Першими підтримали німців литовці (круто ж ми їм насолити за рік!); за тим з українців була створена добровільна дивізія SS - Галичина**; (** Початок формування - 1943, участь у бойових діях - літо 1944 р.) за тим - загони з естонців; восени 1941 року з'явилися охоронні роти в Білорусії; а в Криму - татарський батальйон. І все це ми посяли самі! (...) Згодом з'явилися на німецькому боці кавказькі загони і козацькі війська (понад кінний корпус). Першої ж військовій зими почали формувати з російських добровольців чоти і роти - але російським формуванням німецьке командування дуже не довіряло, фельдфебелів і лейтенантів ставили німців (...)"

Перепеті РОА закінчилися тим, що в травні 1945 року її частини, збунтувавшись проти німців й, бажачучи зробити прощення вже у "родині", вибили з чеської столиці німецькі частини і тим врятували Злату Прагу до підходу советцьких танкових з'єднань. Після багатогодинного маршу на бронетехніці советцькі воїки самі не могли вийти з танків (як би, в разі чого, вони могли вести бої?), то їх із люків буквально витягали... власівці та місцеві пражини. Власівцям ніщо не допомогло, чимало їх розстрілювали на місці. Автор цитованого допису - у цей час він був капітаном ЧА - в іншому місці згодом: "У Східній Пруссії в кількох кроках від мене провели край дороги трійку власівців, а по шось якраз гриміла Т-тридцять четвертка. Раптом один із полонених вивернувся, стрибнув і ластівкою впав під танк. Танк ухилився, а все ж розчавив його краєм гусениці. Розчавлений ще звивався, червона піна йшла на губи. І можна було його зрозуміти! Солдатську смерть він волів підвишанню в застінках.

Ім не залишено було вибору. Ім не можна було битися інакше. (...) Якщо один "чистий"*** (***) Себто не добровільна здача) полон уже визнавався у нас невибачуваною зрадою батьківщини, то що ж про тих, хто взяв зброю ворога****. (***) У німців була маса трофейної советцької зброї.)

Чому Власов та його оточення не покінчили із собою, а потрапили до советів, де на них чекали звірячі тортури, суд та люта страта? Вони намагалися дістатися в полон до союзників, але їх "здали" червоним. Більшість власівців розстріляли, частина потрапила в сталінські табори, де, знову ж, більшість загинула. Теми "ізмєні-каф родині" ми торкнемося далі, визначаючи, хто ж був головним зрадником.

* Звісно ж не тупості, про що далі.

* Назва книги, яку будемо цитувати.
** Кількість знижена на кілька мільйонів.
*** Заборона в ССРСР робітникам самим обирати місце праці, судові вироби за кількахвилинне запізнення на роботу і т. ін.
**** Мається на увазі система ГУЛагу (мала зона) в ССРСР (велика зона).
***** "Рабоче-крестьянская красная армия".

відвертого російського шовініста, який заднім числом (після розвалу СРСР) заклопотався "Как нам обустроить Россию", пристібнувши до неї Україну, Білорусь і Казахстан. "Астальних можна атпустіть". Яке ж то щастя, що Солженіцин усе ж потрапив у ГУЛАГ*, звідки побачив тодішній світ, зокрема події ДСВ, із визволяючої від червоної облуди світоглядної позиції.

Як пише Солженіцин: "Загубили ми смак до соціальних пояснень подій, це у нас - "переверташка", кому як вигідно. А дружній пакт з Ріббентропом і Гітлером** А "хорохорень"**** молотовське і ворошилівське**** перед війною? І потім - оглушлива нездарність, неготовність, невміння (і боягузлива втеча уряду із Москви), і по півмільйона військ, залишених у котлах - це не зрада Батьківщини? Не з б'льшими наслідками? Чому ж цих зрадників ми так бережемо (...)?

О-о, довга?! Довга?! Довга? та лава, на якій розсілися б усі кати і всі зрадники нашого народу, якби садовити їх від самих... і до самих...

На незручне у нас не відповідають. Замовчують. Замість цього ось що нам гукають:

- Але принцип! Але самий принцип! Чи має право російська людина для досягнення своїх політичних цілей, нехай вони здаються йому правильними спертися на лікоть німецького імперіалізму?!... (...)

Усі одностайно вигукують нині: ні, ні, ні!
Та ж звідки тоді - німецький пломбований вагон від Швейцарії до Швеції і з заїздом (як ми тепер довідалися) в Берлін? Уся преса від меншовиків до кадетів також кричала: Ні! Ні! - а більшовики пояснювали, що це можливо, що навіть смішно в цьому докоряти. Та й не один там був вагон. А влітку 1918-го скільки вагонів більшовики погнали з Росії***** - то з продуктами, то із золотом - і все Вільгельму***** у пащу. **Перетворити війну в громадянську** - це Ленін запропонував раніше власівців".

Хто сприяв?

Усе повертається до своїх джерел. Справжні "ізмненік родіни" - червона банда Леніна, яка насильно захопила владу в Росії і збройно посунула на вже незалежні держави колишньої царської імперії, а відтак - кривава кліка Сталіна, яка з нечунуваним розмахом продовжила "дела великава Леніна".

Гадаєте, США випадково дипломатично визнали "кривавий большевицький режим" у 1933 році, після успішного завершення Голодомору та приходу Гітлера до влади? Нічого випадкового у великій політиці не буває. СРСР "до зарізу" потребував високих американських технологій, проектів та кадрів (Дніпрогес - будова спланована й організована американцями, а зведена - рабською працею совєцьких "зеків"), а також легальних (зерно за демпінговими цінами, ліс тощо) та головне - нелегальних ринків збуту (у першу чергу - нагробованих у СРСР коштовностей, історичних та художніх цінностей), зокрема з найбільших музейних запасників).

Про це ми вже згадали. У США тривала Велика депресія, від якої потерпала найперше економіка. Потрібні були замовлення, а їх не було. Водночас СРСР намірився зробити великий індустріальний стрибок і в усіх відношеннях був ласим партнером для США. Різниця ідеологій? Пусте! У СРСР нищать цілі народи? Дурне! Не можна втручатися в чужі внутрішні справи. Цієї ж позиції трималися країни Західної Європи, які стосовно злочинів комунізму також нічого не бачили, не чули, не помічали.

До того ж, "рускає залатішка", яке після революції (особливо після падіння кайзерівської Німеччини, що розв'язало руки більшовикам) невидимою, але потужною рукою потекло у США. Цінності лягали на таємні рахунки, але просто так "апріходавати" лівак було складно. Різні там контрольні та фіскальні служби. Потрібен був хід конем, який, як на нас, і зроблено у вигляді Великої депресії. Були змішані всі карти, порушено всі правила гри, а в каламутній воді цілими світу сього найлегше ловити золоту рибку і... топити конкурентів. У той спосіб нагробовані совєтами цінності столітньої світової імперії незримо перетекли в американську економіку.

Ні, Сталін не був аж такий простака, аби віддавати і не брати. Він віддавав усе (включно із життям загублених мільйонів) в обмін за високі технології та стратегічні матеріали. Це давало змогу не лише швидко розбудувати економіку (рабські сили - неміряно!) та перевести її на військові рейки,

а й врешті-решт активно допомагати гітлерівській Німеччині, готуючи її до малого стрибка в Європу. Який мав переkritи великий стрибок СРСР.

Німеччина - ідеальний палій війни. СРСР - ідеальний "асвабідатель". А що США, з їхньою політикою наче бізоляціонізму від подій у Старому світі. Янкi виявилися найдалекогляднішими і в найбільшому вигрaші. Вони успішно попрацювали для створення умов для ДСВ (живлячи СРСР, а той - Німеччину, як виявилось, собі ж на голову), а коли та вибухнула, нараз кардинально змінили військово-політичний курс, рятуючи - по ленд-лізу - СРСР від неминучого краху й стрімко нарощуючи власні стратегічні потужності. Далі - вторгнення в Північну Африку та в Європу (Італія - 1943 рік), відкриття Другого фронту у 1944 році, успішна війна з Японією, масові килимові бомбардування Німеччини.

Саме США своєю підступною політикою, врахувавши досвід геополітично "недовершеної Першої світової війни, найбільше зробили для ДСВ (коли й закінчилася Велика депресія), а, втрутившись у неї в найсприятливіший момент (сили СРСР та Німеччини були гранично виснажені), заклали під себе основи євроатлантичного світу, в повосенному змаганні з яким (холодна війна) СРСР сконав тихою смертю. Оце задумано й зреалізовано геніально. Гітлер може трусити попелом своїх кісток, а Сталін гризти собі лікті. Тi у США, які профіансували жовтневий переворот большевиків у Росії 1917 року, виявилися абсолютними переможцями. І моральної плями за ДСВ на янкi - жодної. Оце треба вміти!

Отакій головний геополітичний висновок ХХ століття. Надурити світову громадськість, буцімто найбільший "звір із безодні" (біблійний вислів) це - Гітлер, Сталін мало не жертва і його можна сяк-так виправдати (все ж: "ефективний менеджер"), а США - оплот демократії в усьому світі. Насправді, по мірках вагових категорій злочинності, Гітлер - щеня, Сталін - зрілий шакал, а очільники США - найбільший планетарний монстр. Що, між іншим, засвідчує й напад США на хусейнівський Ірак. (Використано японський сценарій із нападом на американську базу в Перл Харборі у 1941, що дозволило США вступити у війну. А тут - атака ісламських терористів на будинки Світового торгового центру в Нью-Йорку 11 листопада 2001 року. Втім, і війну проти Польщі 1 вересня 1939 року Німеччина розпочала з фіктивного "польського" нападу на німецьку радіостанцію у Глейвіцах, як і СРСР війну з Фінляндією у 1939 ж році - з "фінського" артилерійського обстрілу совєцької території. Менше з тим, що на відповідному напрямку у фінів гармат взагалі не було!)

Просто Гітлер підняв руку на "богообраних", котрі на його думку, історично поводили себе вкрай неправильно, зокрема дуже вже розпанюшилися у Веймарській республіці (про це - в капітальному дослідженні німецького історика І. Феста "Адольф Гітлер"; кілька перекладів російською). А такого не дарують. Зрештою, "антисеміт" Сталін робив те саме, тільки в дозованому варіанті і головне - з чільним представництвом "богообраних" у керованому ним же апараті СРСР, зокрема в старшому відомстві. Коли ж Сталін вирішив замахнутися на "сіоністів" по великому, то нараз й "акачурился". Такого не вибачають. Про сумарні жертви комунізму і нацизму - далі.

Після середини 1943 року, коли у війні намітився перелом на користь союзників, ті вирішували долю Німеччини, зокрема на Тегеранській конференції 28 листопада - 1 грудня. Й. Сталін пообіцяв Ф. Рузвельту та В. Черчіллю, що СРСР вступить у війну з Японією після розгрому Німеччини. **Що було черговою совєцькою підлістю, оскільки в критичний час німецького нападу на СРСР Японія не напала на совєцький Далекі Схід, що дозволило звідти зняти частини ЧА і перекинути їх на Захід.**

Тоді ж пролунала вимога про повну й беззастережну капітуляцію Німеччини, що ще більше... з'єднало німецький загаль в рішучості або перемоги, або смерті. (Й. Геббельс: "Ви бажаєте тотальної війни, ви її отримаєте".) Будь-яке мирне рішення - виключалося. Минулися ті критичні для СРСР часи, коли заради сепаратного миру з Німеччиною Сталін негласно скеровував на Захід емісарів з пропозицією **віддати Гітлерові Україну і Молдавію в обмін на припинення бойових дій**. Сталін розумів, що Гітлерові найбільше розходиться про багатства України, то вирішив відкупитися, аби врятувати червону шкуру. Гітлер зі зрозумілих міркувань не погодився: Україна і Молдавія і так були в його руках. Відтак ситуація кардинально змінилася.

Тема дуже складна. Багато неясного. З одного боку, союзники свідомо заганяли Німеччину в

глухий кут. З іншого боку, гітлерівське керівництво, розглядаючи війну як битву цивілізацій - арійсько-нордійської і неповноцінних рас "усіх інших" (біблійна формула навзвaк), - не могло погодитися "на нічию", оскільки це означало крах нацистської ідеології. Дана обставина принципова, але її мотивація переважно ігнорується. А вже йшлося про побудову арійського Третього райху - як заперечення "жидо-масонського" "світлого майбутнього всього людства", чи пак комунізму. І те, і те виявилось тотальною кривавою утопією, даючи зрозуміти, що земна цивілізація еволюціонує за надскладними для тих же землян законами, які і зводяться, і не зводяться до боротьби видів, себто до соціал-дарвінізму, коли перемагає сильніший. Таке враження, що люди вловлюють відблиски "вічних" ідей (за Платоном), не маючи засобів та "вічного" матеріалу для їхнього втілення. І тому життя - суцільна драма боротьби та оновлення у вже здавалося б пройдених формах*.

Вважаючи себе вищою расою, якій належить сучасне і майбутнє, німці поклалися на свій незаперечний національний геній і на винайдену ними чудо-зброю, яка дозволить подолати чисельно переважаючого в усіх відношеннях супротивника. Традиційно справу подають так, що чудо-зброя - це нав'язлива формула геббельсової пропаганди чи маячня фюрера, в ліпшому разі - ракети "Фау-2", якими обстрілювали Лондон. Не йдеться і про найефективнішу на той час хімічну зброю, яку мала Німеччина. Очевидно, що все не так. Однак і в даному разі ми маємо справу з поширеним й облудним міфом, який подає німців як тупих вирождків, Гітлера змальовує психопатом, з усім спектром патологічних якостей (і маньяк, і садомазохіст, і статевий збоченець), зате опоненти - дуже мужні, шляхетні, героїчні і т. ін. І, знову ж, не так, іноді з точністю до навпаки. Просто після війни всі сумарні грихи були навішані на нацистів, а переможці прибрали одні лаври.

Скажемо й про те, що термін "Третій райх" щодо Німеччини доби А. Гітлера вживається неточно. Третій (тисячолітній) райх мав постати лише після перемоги в світовій війні німецької зброї та встановлення нового світового порядку з нацистсько-арійською ідеологією, зреченням християнства на користь старих німецьких вірувань, облаштування німців як народу панів, утвердження месіанізму Німеччини, як заперечення "жидобольшевизму", перебрання світового лідерства тощо.

Стерти Німеччину з лиця землі? Цьому слугували масовані нальоти англо-американської стратегічної авіації, починаючи від 1942 року. **Загалом було знищено понад тисячу німецьких міст і загинуло від двох до трьох мільйонів цивільного населення.** Формально це було відповіддю на німецькі повітряні атаки на європейські міста, а фактично - таким же злочинном проти людяності, як і з боку нацистів. Абсолютно злочинне знищення перлини німецької архітектури - Дрездена у березні 1945 року, міста без військових об'єктів, де перебувало близько мільйона біженців. Суми втрат дуже різняться, але, можливо, загинуло чверть мільйона осіб. Більше, ніж у Хіросімі та Нагасакі разом узятих. Тактика **спаленої землі**.

Міністр фінансів тогочасних США Г. Моргентау у 1944 році озвучив план воєнного розчленування і децентралізації Німеччини, деіндустріалізації Рурської області і т. ін. Американські "шуліки" бажали перетворити Німеччину в певну пустельну зону (мов Україна після Голодомору), з натуральним сільським господарством і без промисловості. А перед тим - усе, що не зруйновано і не згоріло, - фронтально пограбувати, обклавши Німеччину контрибуціями.

І так би сталося. Але одразу після війни розпочалися тертя між ССР та іншими союзниками, які небавам (після Фултонівської промови Черчілля у 1946 році) переросли у холодну війну. Тому німецькі терени, людяність і потенціал знову стали геополітичним фактором у глобальному протистоянні. До того ж, що можна було взяти і так із знищеної, розореної, розграбованої Німеччини?! Тому план Моргентау відставили, натомість запровадили план Маршалла, названого на честь його ініціатора Д. Маршалла, американського військового генерала і прихильника холодної війни. Згідно цього плану, починаючи від квітня 1948 року, в 17 європейських країн, включно із Західною Німеччиною (Східна - совєцька окупаційна зона), почала надходити американська економічна допомога. "Ноги якої росли" і з часів довоєнного "золотого потоку" із більшовицької Росії/СРСР у США, із пограбованого в роки ДСВ, і з нажитого на військових поставках. Для Західної Європи це був соціально-економічний кисень, для СРСР же, навпаки, стратегічний виклик. Там створювали ракетно-ядерну зброю (як

побачимо далі: німецькі розробки), а рядові "страїтелі камунізма" їли бозна що - замість посуду - з порожніх консервних банок з-під американської яловичини, поставленої під час війни. В Україні ж панував "переможний" голод зразка 1946 - 1947 років. Ще півтора мільйона жертв! Уже повоєнних.

Кого тоді (чи колись) цікавила доля України та її народу?! Хіба знищення останнього для здобуття "життєвого простору" і - звсім не нацистами! Ще 1944 року голова Антифашистського єврейського комітету актор С. Міхоелс звернувся до Сталіна з листом про створення єврейського автономного анклаву на теренах України. Американські товстосуми зі свого боку пообіцяли фінансові вливання в разі позитивного вирішення питання.

Але навіть Сталіну мати клопоти з "неспокійним племенем" у себе вдома. Неподалик нафтоносний арабський Схід, зорієнтований на США. Ось туди й треба підсунути "червону свиню". Таким був совєцький мотив створення близько-східної держави Ізраїль, яку початково всіляко любіював Сталін, дозволивши міграцію євреїв, зокрема тих, що мали військовий досвід, таємно надсилаючи озброєння, одне слово, готуючи до війни з арабами та захоплення їхніх земель. Великий Ізраїль починався з малого і - яка велика міжнародна інтрига. Інша річ, що значна частина простих євреїв марила про власну державу на Святий землі, а ще більше воліли і воліють жити в добре облаштованому буржуазному світі, нехай і з проявами антисемітизму. Не такий страшний чорт!

Мабуть, зайве нагадувати, що на початку 1950-х років Рад директорів Американської корпорації з фінансування і розвитку Ізраїлю очолював Г. Моргентау. Той, який на посаді міністра "фінансував" військові видатки США під час війни і який розробив не надто мудрий план спустошення Німеччини. А так, піднята планом Маршалла, вона виплатила понад сто мільярдів доларів компенсацію євреям та Ізраїлю. **Для кожної війни найважливіше, аби врешті-решт вільні кошти знайшли своїх господарів.** Цього ви не вчитаете у жодних військових теоретиків, ні у Клаузевица, ні у Мольтке. Наука війни - набагато складніша. Війна - це гроші, які стріляють. Кожен цент - куля. Вільноконвертована - на кров! - валюта.

Злочинно захищати...

Злочинно захищати злочинний режим.

Теза правильна, але з відхиленнями. Адже такий режим не абстракція, а пов'язаний з певними теренами, населенням, історичними традиціями, які асоціюються з поняттями народ, батьківщина, минуле. Кого ж захищали і за що лили кров і вмирили совєцькі люди під час "священної вайни": свою батьківщину, свій народ, свою історію? Чи найзлочинніший режим на чолі з бандою професійних душогубів, який захищав своє злочинне існування, обклавшись горами "гарматного м'яса", яке перед тим він терзав каторжною працею, морив голодом, нищив під час репресій? Ясно, що другий. Перші давно стали жертвою. Батьківщина спалювана, народ скривавлений, історія потоптана.

Яку Україну захищали українці в ЧА? Ту, яку окупували червоні орди у 1918 - 1919 роках. Яку добивали, морили, вилюдноювали, винародовлювали. Рідна земля? На якій мільйони конали від голоду, а позосталих гнали на каторгу на Північ, у Далекий Схід, у Середню Азію? Чи з вигнанням німецьких загарбників прийшла воля, люди одержали землю, здобули незалежну державу? Прийшла друга, повоєнна, совєцька окупація. Все повторилося, хоча і в меншому масштабі, бо ж і населення вповинилося.

Політична відлига настала лише після смерті Сталіна і то - з численними похолоданнями. І то лише тому, що Західний світ невпізнано змінився, модернізувався, увійшов у добу науково-технічної революції (яка морально покінчила з тезами класової революції за Марксом). То й СРСР уже не міг існувати за приписами і нормами печерного комунізму. У добу штучно розщепленого атома та електроніки рабська праця в зонах ГУЛАГу стає безнадійною. СРСР катастрофічно втрачав позиції найперше у сфері вільного людського фактору: креативної, ініціативної, громадської особистості. Злочинні комуністичні експерименти над "людським матеріалом" рано чи пізно мусіли підірвати "Імперію зла" зсередини.

І це - головний результат "великої пабеди" та її геополітичного продовження.. СРСР не стало. Об'єднана Німеччина процвітає і домінує на континенті. Росія стала "Верхньою Вольтою з ядерними ракетами". Низка незалежних держав, у тому числі Україна, с'як-так дає собі раду. Те, що мало статися у 1941 році (розвал СРСР) сталося акурат через півстоліття. Що за символічна реальність?! "З відстрочкою покарання"! Так назбирється каскад тем/проблем, які бажано розглянути послідовно, аби окреслити історичну логіку, як вона нам бачиться.

(Продовження в наступному номері)

* Ми дотримуємося такого правопісу.

** Між іншим, жодних угод лідери ОУН і УПА з німцями не укладали.

*** „Красная армия всех сильней“, „Победная война на территории пратвінка“. „Шапказакідательство“.

**** Ворошилов – один із чільних організаторів масових репресій у РККА.

***** Продовольство, звісно, українське.

***** Кайзер Німеччини.

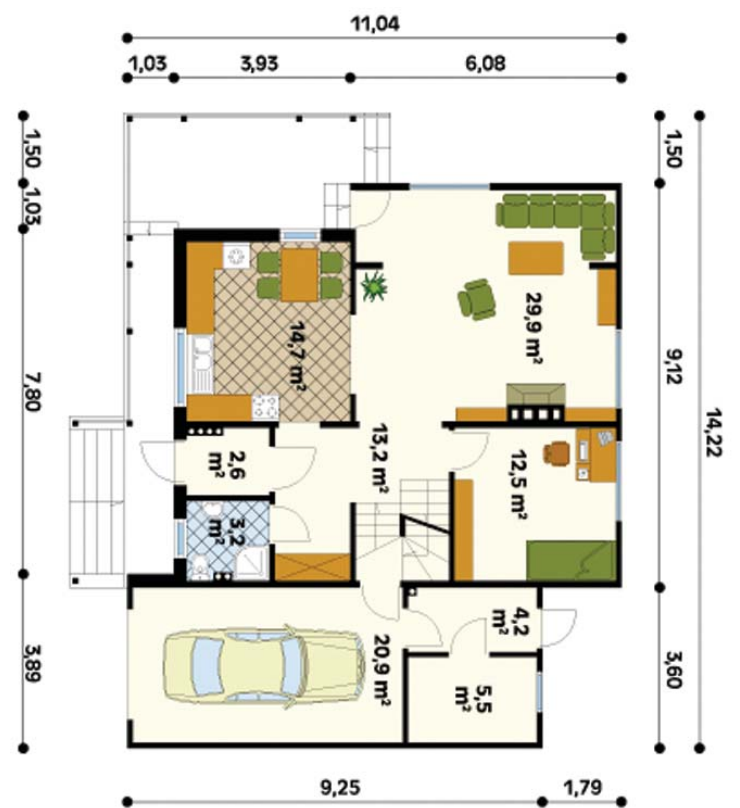
* Низка замахів на Гітлера не мала успіху. Змовники сподівалися, що, усунувши фюрера, врятують Німеччину від катастрофи. Здавалося, його охороняє сама доля. Але ж не було успішних замахів і на Сталіна. Очевидно, Провидіння угодно, аби драма Історії розгорталася повномасштабно і з найбільшими жертвами.

www.eko-bud.com.ua

м.Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

Площа забудови – 141,5 м²
Загальна площа – 174,2 м²
Мінімальні розміри ділянки – 24,72 x 22,04 м

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж ручної роботи, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.